

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnabrvgensis Ecclesiae, Ab Anno Christi
MDCXXVIII.**

Brogberen, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1657

XV. De Sacramento Ordinis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14298

data, aliquem absolvere attentarit, excommunicationis pœnam ipso facto subeat. Alias, in casibus, sanctæ Sedi Apostolicæ reservatis, occultis tamen dumtaxat, autoritate & decreto S. Tridentini Concilii, Nos & Vicarius Noster absolvemus, & dispensabimus.

Finaliter, confessionis frequentiam quod attinet, ea sub pari lege contineatur, qua Eucharistiæ; ac sub iisdem decretis, quæ continentur titulo præcedenti.

DECRETVM XIV.

De Sacramento Extremæ unctiōnis.

VNIVERSALI, Ecclesiæ, Apostolorum, & sanctorum Patrum, traditione, ex divi Iacobi Apostoli sententia, sacra Extrema unctio semper habita est Sacramentum vere ac proprie dictum, quo, migraturus ex hac vita, Oleo salutis, & fidei oratione, augetur robur contra hostes invisibiles.

Cujus Sacramenti vim & utilitatem, tam ad animæ salutem, quam ad corporis valetudinem, ex Catechismi Romani doctrina ut populo, & maxime ac semper ægro, Parochus ostendat & manifestet, monemus.

Pro reverentia Sacramenti, volumus, ut semper id, stola & superpelliceo indutus, administret, & non alius Sacerdos, quam Parochus, aut ab eo substitutus. Caveat is vero, ne, in eo ministrando, negligentiam ullam aut moræ culpam admittat; alioqui Nostra animadversioe punietur.

Quoad fieri potest, ægrotō, dum integris adhuc sensibus est, ministrat.

Et, sicut ministrare debet adultis, periculose ægrotantibus, propeque moribundis, senio confectis, etiam non ægrotis in diem morituris; ita è contrario, ministrare non debet pueris, rationis usu carentibus, mulieribus in partu laborantibus, ad bellum proficiscentibus, navigantibus, peregrinantibus, & mox ultimo supplicio afficiendis.

Sacramento ministrato, dum æger sensuum usum non amisit, studeat, eum brevibus, suavis & ardentibus verbis ad spem de divina misericordia concipiendam adhortari; ac, cum prope moribundus est, non desistat, in illius animæ commendatione, cum pietate, stas, religiosas, sanctasque preces recitare.

Si per errorem alio Oleo, quam quod infirmorum est, ad ægrotum unguendum usus fuerit, etiam si Chrisimatis aut Catechumenorum sit, ut errata emendet, Olei facti, quod proprie infirmorum est, readhibeat unctiōnem, ac Sacramenti formam iteret, monemus.

Ac, si contigerit, ægrum, dum sacro Oleo inungitur, extremum spiritum emittere, Parochus ungere desistat. &, si morbi vis de re-

pente illum oppressit, ita ut dubitetur, vivus an mortuus sit, hac conditione in unguendo utatur: *Si es vivus, per istam sanctam Unctiōnem &c.*

Eximatur quoque erronea illa, ac perniciofa imaginatio è mentibus fidelium, qua, se citius morituros, putant, si inungantur: ac, ne hac opinione, vel negligentia, Unctiōnis Sacramentum impediatur aut differatur, diligenti cura Pastores invigilent, &, spontanea visitatione infirmorum, malo huic obviare studeant. Medici etiam, post triduum infirmitatis, ab omni cura infirmorum abstineant, & non aliter ad medelam se intromittant, nisi constito, quod infirmi ad minus confessi & communicati fuerint.

DECRETVM XV.

De Sacramento Ordinis.

IN novo Testamento, post Christum Dominum, à Petro Sacerdotalis coepit ordo; ac, ipso & cæteris Apostolis, eadem ac pari privilegio honoratis, decedentibus, ministerium ipsum Episcoporum ac Sacerdotum, legitima interveniente consecratione, continuatum est perpetua successione; habita semper diligenti & accurata in ordinandorum ætatem, vitam, & mores, inquisitione.

Ac ne, quod absit & indecorum nimis est, sanctum Sacerdotium, ac ipsa sacra, irreverenter administrare invenirentur, qui ignorent se ipsos gubernare circa ordinandos ac eorum ingressum; sacris Conciliis & Canonibus, diligenti cura, plurima salubriter constituta sunt, quæ nos innovando subjecimus, ac stricte observanda esse præcipimus.

In collatione primæ Tonfuræ, initiandus edoceat ac fidem Episcopo faciat, se legitimo matrimonio natum, aut, ob natalium impedimentum, secum dispensatum; origine, domicilio decennali, vel alia quavis legitima ratione Diocesana; aut à suo Episcopo dimissum; sacri fluminis unda renatum; unctiōne Chrisimatis confirmatum, ac septennio majorem; insuper de vita & moribus, Parochi ac Magistri testimonio; sicut & de spe, se in Clericali Ordinis dignitate permanurum.

Post primam Tonfuram initiandus generaliter majori minorive Ordine, ad eundem non admittatur, quin, præter præscripta, fidem imprimis Episcopo faciat; de prima Tonfura, aut Ordine proxime suscepto; de habitu Clericali, secundum modum in Provincialibus ac Synodalibus decretis præscriptum, post Ordinem proximum à se continue gestato; de confessione & communione frequenti. Alias, Subdiaconatum aliumve sacrum Ordinem suscepturus, præter prædicta, fidem faciat, denunciationem de se, secundum normam & formam

I ad Tim.

4

Trid. sess. 23. c. 4. & 5.

Ibidem
cap. 12.

formam à sacro Tridentino præscriptam, præcessisse, & , si ad Subdiaconatum promovendus, annos viginti duos, si ad Diaconatum, viginti tres, & , si ad sacri Presbyterii Ordinem, viginti quinque, attigisse.

Pari lege contineantur Regulares, privilegiis quibuscunque quoad hoc penitus exclusis.

Faciatur etiam fides secularis Clericus, se beneficium Ecclesiasticum, quod sibi ad victum honestum sufficiat, pacifice possidere, cujus beneficii resignatio, subsequenter facta, non teneat, postquam accepit in titulum, quando mentio in supplicâ facta, quod ad illius beneficii titulum promotus existat; neque aliter, quam confitito quod sine illo beneficio vivere aliunde possit, ejusmodi resignatio admittatur. Sub patrimonii verò vel pensionis titulis ordinetur nemo, nisi, pro Nostra necessitate, vel Ecclesiarum Nostrarum commoditate, eum ordinandum esse, à Nobis iudicatum, ac pensionem aut patrimonium ad competentiam sufficere existimatum fuerit.

Sicque Ordinatis, omnibus modis, inhibendum est, ne, sine speciali licentia Nostra, ejusmodi pensionem aut patrimonium alienent, aggravent, extinguant, vel remittant, nisi plene coram Nobis probatum existat, se aliunde beneficium Ecclesiasticum sufficiens adeptos, possidere, aut aliunde vivere posse. Quo casu, Nostra interveniente licentiâ, titulum alienare, aggravare, aut remittere, illis licitum est.

Adhibeatur etiam cautio, ne ullus ad superioris Ordinis gradum suscipiendum admittatur, nisi confitito, quod in prioribus Ordinibus probatus & versatus extiterit. Temporum etiam interstitia, à S. Concilio præscripta, accuratè observentur; nisi Nostra iudicio aliter faciendum esse visum fuerit, ac nisi, dispensatum de hoc speciatim in literis dimissorialibus testimonialibusve, testetur.

Ex decreto summi Pontificis Pii Quinti, nullus Regularium, Ordinibus sacris adscribatur, nisi exhibitio Superioris testimonio, se in religione sua professum, ac juramento ac scripto comprobet, se professionem fecisse, ac ratam habuisse. Clerico etiam extraneo, ac alienæ Diocesis, ne ullus Ordo ac nec prima Tonsura conferatur, nisi literis dimissorialibus à suo Ordinario obtentis, & exhibitis.

Ac Nostræ Diocesis absenti Clerico non nisi ad Nos, vel coram Vicario Nostra, evocato & examinato, literas dimissorias petenti, concedantur; aut ut minimum examen speciatim Episcopo, in cujus Diocesi moratur, delegetur; nec, nisi reproductis literis Episcopi, de examine fides facieatis, concedantur.

Primam Tonsuram, & minores Ordines, nequaquam recipiant sæculares Clerici ab Abbatibus, baculi & mitræ jure utentibus, ac

statis benedictionibus consecratis, nisi Nostra speciali in scriptis interveniente consensu. Si quis verò Clericus sæcularis, post præsentium publicationem, hoc fecerit, ei denegetur cujuscunque beneficii Ecclesiastici possessio; ac, si, cum sub & obreptione, data fuerit, nullo modo suffragabitur.

Nullus, sive Sæcularium sive Regularium, sine diligenti examine, ad Ordines promoveatur. Examinentur autem ab Episcopo, vel, eo impedito, ab ejus Vicario generali, atque aliis examinadoribus, non paucioribus quam tribus, à Nobis vel Nostra Vicario ad id assumptis.

Habeatur autem in iis, præter debitam diligentiam in doctrina, vita, & moribus, diligens cura impedimentorum, sacris Canonibus & Conciliis definitorum; videlicet, si in aliquo crimine delicti, si infamiae notâ aspersi, si scelera aliqua per publicam poenitentiam se admisisse confessi, Apostatae, si in hæresin lapsi, si nondum baptizati, si nondum Confirmati, si semetipsos absciderunt, aut naturali defectu membrorum, aut decisione, aliquid minus habere noscuntur, si secundæ uxoris conjunctionem sortiti sunt, si numerosa conjugia frequentaverunt, si viduam vel à marito relictam duxerunt, si corruptarum mariti fuerunt, si fornicarias aut concubinas habuerunt, si servilis conditionis, si ignoti sunt, si inscii literarum, si ebrietati & gulæ dediti, si post susceptum Ordinem lapsi, nec gradatim ad Ordines ascenderunt, si usurarii manifesti, si ratiociniis obligati, si illegitime nati, si quovis alio modo irregulares, suspensi, interdicti, excommunicati, amentes, morbo caduco laborantes, energumeni, non examinati & probati.

Qui contra prædicta vetita Canonum ordinatus fuerit, severe secundum Canonicas poenas puniatur. Sacris autem majoribus Ordinibus initiati, vel in minoribus constituti, sciant, se secundum consuetudinem universalis Ecclesiæ, ad preces horarias quotidie persolvendas, sub poena peccati mortalis, & restitutionis fructuum pro rato temporis quo officium non impleverint, teneri.

DECRETVM XVI.

De Sacramento Matrimonii.

Magnum Matrimonii Sacramentum est, cætera loci temporisque amplitudine & mysterii ratione antecellens; siquidem ab orbis primordio in Paradiso à Deo institutum est, quando masculum & fœminam nuptiali castitate conjunxit; adumbrans unionem inter ejus Filium & Ecclesiam per incarnationis mysterium.

Cujus mysterii ratione, Nostra Episcopalis muneris arbitramur esse, omnibus modis procurare,